

[Peter Duetoft]

arbejde mellem parlamenternes udvalg. Vi havde et glimrende møde med de udenrigspolitiske nævn i de forskellige EF-lande for en lille måneds tid siden, og den type møder kunne man godt udvide til flere udvalg, der på tværs af landegrænserne fandt sammen og dannede baggrund for det, regeringerne vil gøre i Rådet.

Om udvidelserne vil jeg godt sige, at vi naturligvis mener, at det er vigtigt, at de tidligere EFTA-lande og Norge, Sverige og Finland kommer med. Finland er måske den mest emsige i den forstand, at de kender sikkerhedsproblemerne ved at stå udenfor, men også Sverige og forhåbentlig Norge kan komme med sammen med Østrig.

Det vil ikke betyde, at der skal dannes en nordisk blok i EF, som også udenrigsministeren nævnte, men det vil naturligvis betyde, at man får nogle af de punkter på dagsordenen, som vore lande har en fælles interesse i, eksempelvis at få ligestillet Østersøens miljøproblemer med Middelhavets, eller hvis den sydlige del af EF har for stor styrke, vil det være let at trække deres problemer ind på dagsordenen til diskussion, ligesom et øget medlemskab heroppe i det nordlige vil medføre, at nogle af vores store problemer også kommer på dagsordenen. Det vil blive lettere, når det ikke kun er Danmark, der selv skal gøre det.

Når EFTA-landene så er med, er jeg enig i, at Østlandene, Polen, Tjekkiet, Ungarn og måske de baltiske lande, skal være de næste, både for at forebygge politisk ustabilitet, og bestemt også – og det skal man ikke glemme i denne diskussion – for at forebygge sociale folkevandringer i Europa. Hvis det ikke lykkes at få disse lande med i det europæiske samarbejde og dermed give dem et økonomisk lift, frister man dem til at bevæge sig over til naboen, hvor man har det bedre, og så har vi alle sammen et fælles problem.

Når de lande så var nævnt, kunne jeg jo godt se på både statsministeren og udenrigsministeren, at de tænkte videre i Østbaner, og dér er jeg nødt til at komme med noget, nogle måske ikke bryder sig så meget om.

Jeg vil godt her sige, at når det er overstået, mener jeg ikke, at man kan vente længere med Tyrkiet. Vi er nødt til at tage diskussionen om tyrkisk medlemskab, bl.a. fordi de har afleveret deres ansøgning for uendelig mange år si-

den og hele tiden er blevet skubbet nederst i bunken. Man skal jo ikke glemme, at Tyrkiet er en repræsentant for den moderate del af den muslimske verden, og derfor bør det stå stærkt i kampen mod fundamentalisterne, ikke mindst fra Iran og Irak, som let kan vinde det mellemøstlige slagsmål, hvis Tyrkiet bliver opfattet som en andenrangs nation.

Derfor bør Europa af egne sikkerhedspolitiske interesser også tænke i den retning, selv om der måske er nogle, der helst ikke vil det.

Handel er vigtig, og derfor er vi også enige i, at en afslutning af GATT-forhandlingerne vil være godt. Jeg ved ikke, om man ikke skal advare lidt mod for store forhåbninger. Man sagde jo også, at det indre marked ville løse alle problemer i verden, men der kom dog nogle siden, og jeg er da også sikker på, at der stadig væk er problemer i verden efter en GATT-aftale.

Men handel skal vel også skabes på en anden måde. EU må indse, at Ruslands og Østlandenes vanskelige situation kun afhjælpes på en eneste måde, og det er ved at sætte handelen i gang – handel, handel og atter handel – men i en tid, hvor vi har 20 millioner arbejdsløse i EF, er det naturligvis en vanskelig omstilling, at vi samtidig skal handle med de lande, og at deres varer på andre vilkår end vores skal ind på markederne. Det giver et voldsomt problem, og derfor er vi nødt til at satse på de øgede investeringer i infrastruktur og i forskning, der gør os konkurrencedygtige på et højere teknologisk niveau. Vi er nødt til at specialisere os i mellem- og højteknologiske produktioner, og vi er nødt til at køre videre med arbejdsfordeling gennem orlovsordninger osv. i Vesteuropa. Gør vi ikke det, har vi ikke en chance for at forklare vore befolkninger, at forudsætningen for at hjælpe de andre lande er, at vi vil købe deres varer. I virkeligheden vil det være en ganske god ting at få systemeksporteret den politik, som regeringen har lagt erhvervspolitisk op til i Danmark, til EU.

Vi håber, at EF og EU vil udvikle sig praktisk. Vi mener faktisk, at alternativet vil være et tilbageslag i retning af et nationalistisk Europa. Vi mener, at alternativet til en positiv udvikling i dette system og af Maastricht vil være, at de store vil spille bold med os andre, og det er der aldrig kommet noget godt ud af.